

comunicabilul. Foucault ar fi putut să vadă, în aceasta, o nouă integrare a limbajului în reprezentare, după o lungă perioadă de fragmentări și rupturi. Dar n-ar fi exagerat să vedem în aceasta o posibilă recuperare a plenitudinii metafizice, într-o comuniune autentică între metafizică și limbaj. Adevărul este că, fără nici o îndoială, opera lui Beckett se situează din plin în ceea ce este mai actual, mai **contemporan** din orice posibilă speculație intelectuală.

În câmpul înțelegerii critice aceasta este egalată numai de ideile și concluziile lui Antonin Artaud.

Beckett și Artaud vin, într-un anumit mod, să faciliteze exemplar explicații greu de descifrat în formulări enigmatice.

De la Husserl și Saussure, până la Merleau-Ponty, Abellio, Foucault și Roland Barthes, cuvântul, semnul, tăcerea și gândirea sînt destinate a se contopi într-o unitate al cărei conținut duce precis la aceea plenitudine metafizică pe care opera, tristă și poetică, a lui Beckett pretinde s-o reprezinte, actualizînd constant filosofia husserliană a limbajului anticipație-recuperare.

În românește de
Dorel Lucian FILIPESCU

INSEMNĂRI CONTRADICTORII

Valeriu Moisescu

Sfătuindu-l pe Celadon să se pri-
vească în Fîntina Adevărului Iubirii,
marele druid Adamas știa că acesta
nu-și vedea niciodată chipul reflectat
în oglinzile apei, ci străfundurile ne-
bănuite ale sufletului. Asemănător fin-
tinii din poveste, teatrul nu ne arată
adevărată față a prezentului sau tre-
cutului, pe care le vom reconstitui
poate ulterior, descoperind în primul
rînd neliniștile, ezitățile, încercările,
durerile și speranțele noastre.

11 noiembrie 1982

Arta și realitatea

Uneori, pornind de la realitate, ar-
tistul recrează în imagini, cu mij-
loacele proprii, o realitate proprie.

Această nouă realitate o eclipsează
în timp pe cea care i-a dat naștere,
devenind mai puternică în conștiința
oamenilor decît realitatea însăși.

Cînd, la 28 aprilie 1937, bombardarea
orașului Guernica a stîrnit indignarea
lui Picasso, făcîndu-l să picteze una
dintre cele mai celebre pinze ale sale,
el a găsit modalitatea de a-și exprima
indignarea, imortalizînd evenimentul
într-un mod atît de pregnant și de
surprinzător, încît mulți sînt astăzi cei
ce datorită tabloului lui Picasso
„Guernica” trăiesc cutremurarea u-
nui eveniment tragic care, altminteri,
ar fi putut reprezenta pentru noile
generații o oarecare filă de istorie.

5 aprilie 1983

Realitatea, irealitatea, suprarealitatea

Realitatea este desigur o noțiune o-
biectivă. Imaginea despre realități es-
te însă profund subiectivă. Ea diferă
de la individ la individ, de la un po-
por la altul, de la o epocă la alta.

Fiecare om trăiește o realitate pro-
prie, cîteodată incompatibilă cu reali-
tatea celuilalt. Această realitate se
constituie din tot ceea ce încetează să
ne uimească, să ne șocheze.

Tot ceea ce nu cunoaștem pare de
neconceput și îmbracă în mintea noas-
tră forme ale irealității. Este edifica-
toare, în acest sens, gluma individului
care, văzînd prima oară o girafă la
grădina zoologică, a exclamat cuprins
de consternare: „Așa ceva nu există!”

★

A conferi realitate irealului, ca și a
sesiza „irealitatea” realului (pe care
uneori o întîlnești la tot pasul, sîră
a o mai putea percepe ca atare), a fa-
ce ca fantasticul să devină real și re-
alitatea fantastică, iată un drum pe
care teatrul zilelor noastre își poate
redobîndi forța magică, jînduită și că-
uțată cu înfrigurare de unii artiști
contemporani.

20 octombrie 1984